

LITURGIA EUCHARYSTYCZNA

KATECHEZA 26

OBRUS

Zgodnie ze starą tradycją ołtarz przykrywa się **obrusem** (co najmniej jednym) a na nim kładzie korporał – dodatkowy mały **obrus**, na którym stawia się naczynia liturgiczne. To tu mają się znaleźć

ewentualne drobne części konsekrowanej hostii.

Ołtarz jest miejscem uobecnienia ofiary Chrystusa, a równocześnie stołem, wokół którego gromadzimy się, by uczestniczyć w ofiarnej uczcie.

Zastosowanie **obrusu** wiąże się więc z kulturą stołu i posiłku. Jednak

z czasem przykrycie ołtarza nabiera znaczenia symbolicznego. Symbolika **obrusu** nawiązuje do czynności owinięcia ciała Jezusa po zdjęciu z krzyża przez Józefa z Arymatei i do płócien widzianych przez Piotra i Jana w pustym grobie. Stąd obowiązujący od początku biały kolor używanych materiałów.

Ołtarz symbolizuje samego Chrystusa składającego siebie w ofierze. Stąd średniowieczne komentarze wiążą z **obrusem**, którym przykryty jest ołtarz, obraz chrześcijańskiego ludu, otaczającego swego Mistrza. Dlatego też zalecano, by **obrus** opadał do samej ziemi. Do symboliki wiążącej Chrystusa z ołtarzem nawiązuje też zwyczaj ogałacania ołtarzy w Wielki Czwartek po mszy Wieczery Pańskiej.

Dzisiejsze „Wprowadzenie do Mszału” nakazuje przykrycie ołtarza **obrusem** „ze względu na szacunek należy zarówno sprawowaniu pamiętki Pana, jak i Uczcie Eucharystycznej, na której rozdziela się Ciało i Krew Pańską” (OWMR 304). Ten sam szacunek domaga się, by na ołtarzowym **obruse** pojawiały się jedynie przedmioty

konieczne do sprawowania mszy (OWMR 305-308). Hugo ze Św. Wiktora (filozof i teolog z XI w.) pisze: „kielich to grób, patena – kamień grobu, korporał – całun, w który owinięto ciało Chrystusa”.